

Beeld/spraak

Herman RICOUR / Jozefien VAN HUFFEL

EIGENBRAKEL | Vergaderen en vieren, dat is wat parochies wel eens samen doen. Maar wie denkt er aan voetballen om elkaar beter te leren kennen? Uit Elsene, Waver, Sint-Genesius-Rode en Louvain-la-Neuve kwamen jonge parochianen op paasmaandag naar Eigenbrakel om het tegen elkaar op te nemen in de allereerste parochiecup. Vóór ze onder de bomen de eucharistie vierden met jongeren in voetbalshirt, juichten de pastoors hun ploegen toe. Een nieuwe betekenis voor het woord 'parochieploeg'?

Falende ouders?

ZieZoZorgen

Lieve SWINNEN

”Zag u de film *Die Fremde*? In dat familiedrama – een aanrader overigens – staat het thema ‘eremoorden’ centraal. Een jonge Turkse keert met haar zoontje terug naar haar familie in Berlijn, maar blijkt niet welkom. De pater familias verwijt zijn dochter: „Jij bent het levende bewijs van mijn falen als vader.” Hij doelt op het feit dat zijn dochter de gangbare normen schendt, zich niet gedraagt zoals in haar cultuur van een vrouw wordt verwacht, de familie schande aandoet. De dochter staat erbij als een geslagen hond. Ze probeert haar vader nog ervan te overtuigen dat hij toch fier kan zijn op wat ze wel verwezenlijkte. Maar dat wil hij niet horen. Niet voldoen aan verwachtingen zal hier verregaande gevolgen hebben.

Ik moet denken aan de vele ouders die ik ken. Een aantal van hen moet aanvaarden dat hun kind anders ontwikkelt dan gemiddeld. Anderen moeten beleven dat hun zoon of dochter vastloopt, verslaafd raakt of ervoor kiest uit het leven te stappen. Of minder extreem, dat ze de droom van een schitterende schoolcarrière voor hun kind moeten opbergen, omdat de gekozen richting te zwaar blijkt en het kind moet zittenblijven.

Faalden deze ouders in hun taak? Er zijn ouders die zich blind staren op wat hun kind niet kan, waardoor ze de kwaliteiten over het hoofd zien. Sommigen hante-

ren het motto ‘als je maar wil, kan alles’. Jammer genoeg klopt dat niet. Ik zou weinig kinderen zien, als dat zo werkte. Iedere ouder wil het allerbeste voor z'n kind. Een enkele keer maak ik mee dat een ouder echt niet kan aanvaarden dat zoon of dochter het ‘anders’ doet. Veelal heeft dat dan te maken met schoolse prestaties. Maar ik zie toch vooral hoeveel energie ouders besteden aan hun kinderen, hoe ze zich inspannen om, ondanks beperkingen, het beste in hen naar boven te halen. Je kunt dit onmogelijk falen noemen. Integendeel.

Zo zijn er jongeren met autisme die erin slagen een opleiding af te maken, hun plek vinden en zinvol bezig zijn. Zo is er de moeilijke puber die experimenteert, grenzen overschrijdt, maar enkele jaren later zijn opleiding afmaakt, het juiste lief ontmoet en zich engageert. In zulke situaties kun je slechts over succes spreken.

Ouders staan in voor de fundamenten van goede zorg voor kinderen. Van hen houden (noodzakelijk voor een kind om later zelf betekenisvolle relaties te kunnen aangaan), hen een veilig nest bieden (stabiliteit geven, ‘stut en steun zijn’, aangezien opvoeden beschouwen als een leerproces van vallen en opstaan niet zo'n goed idee is), trauma's (een vechtscheiding bijvoorbeeld) zoveel mogelijk vermijden, hen grenzen bieden, hen leren omgaan

met frustraties, sociaal gedrag aanmoedigen, hen weerbaar maken – dat is de verantwoordelijkheid van ouders.

In de periode van groei van baby naar volwassene kan heel wat gebeuren. Het kind kan geconfronteerd worden met beperkingen (ziekte, ongeval, tegenslagen) of botsen op de verkeerde mensen. Als ouder kun je niet alles voorkomen. Kinderen maken ook hun eigen keuzes – in hun ouders' ogen soms verrassend goed en soms onbegrijpelijk. Ouders zijn niet overal schuldig aan.

Je verantwoordelijkheid onvoldoende nemen – verder reikt je potentieel als ouder niet. Je bent geen betere ouder als je kind een universitair diploma behaalt, geen slechtere ouder als je kind homoseksueel is. Je bent niet geslaagd omdat je kind een goeie baan verwerft en je faalt niet wanneer je kind besluit te scheiden.

Trouwens, moeten kinderen maken dat hun ouders zich goed voelen? Is het de taak van een kind om zich zo te gedragen, dat ouders trots kunnen zijn? Zijn zij verantwoordelijk voor het slagen van de ouders? Uiteraard niet. Het is fijn als alles goed gaat en iedere ouder weet dat kinderen altijd in je hoofd rondspoken, maar ouders zijn zelf verantwoordelijk voor hun eigen welbevinden.

In de film vraagt de vader zijn dochter uiteindelijk om vergiffenis. Misschien te laat? ”